

Arrest

nr. 117 234 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 januari 2014 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker vroeg op 2 augustus 2006 in België asiel aan. Zijn asielaanvraag werd geweigerd.

Op 6 maart 2009 diende verzoeker een verzoek in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 januari 2013 vroeg verzoeker een tweede maal asiel aan in België. Dezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag.

Op 15 januari 2013 werd verzoeker door de Belgische autoriteiten gerepatrieerd naar Nepal. Bij zijn aankomst in Nepal werd verzoeker door Belgische politieagenten overgedragen aan de Nepalese immigratiediensten.

Verzoeker verklaart dat hij nadien werd opgesloten in de gevangenis en dat hij middels betaling van smeergeld ter waarde van ongeveer 1 500 euro, verzameld door een vriend, na vijf dagen gevangenschap, kon vrijkomen. Hij begeeft zich vervolgens naar Taptung alwaar hij zijn ouders, alsook zijn echtgenote en twee kinderen vervoegt. Het blijkt dat de Maobadi van zijn aankomst in Nepal op de hoogte zijn. Op 20 januari 2013 krijgt verzoeker thuis een eerste dreigbrief van de Maobadi. Op 24 januari 2013 komen de Maobadi bij hem thuis en eisen ze een bedrag van 4 miljoen Nepalese Rupees. De Maobadi dreigen ermee hem in geval van niet-betaling te zullen vermoorden. Verzoeker stelt dat hij gepoogd heeft om een identiteitsdocument te bekomen bij het bevoegde District Office voor Taptung dat niet ingaat op zijn vraag gelet op het feit dat verzoeker zelf niet kan aantonen Nepalees te zijn en het archief door de Maobadi vernield werd, zodat zijn naam niet kan worden teruggevonden. Omwille van zijn vrees voor de Maobadi vlucht verzoeker uit Taptung naar Kathmandu. Hij verklaart dat hij in Kathmandu gevolgd werd door onbekenden die in naam van een ex- werknemer van hem in zijn restaurant in België, een grote geldsom van hem eisen. Op 2 juli 2013 reist verzoeker met het vliegtuig van Nepal naar Delhi (India) waar hij twee maanden bij een vriend verblijft. Via familieleden van deze laatste verneemt hij dat zijn echtgenote met de kinderen ook naar Kathmandu is moeten vluchten. In september 2013 verlaat verzoeker India per vliegtuig en reist hij in bezit van een vals Indisch paspoort naar Frankrijk van waaruit hij naar België komt.

Verzoeker vraagt in België op 19 september 2013 een tweede maal asiel aan.

Op 12 november 2013 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor asiel en migratie lastens verzoeker een bevel om het land te verlaten ("bijlage 13 quinquies").

Bij arrest nr. 113 169 van 19 november 2013 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormeld bevel.

Op 18 november 2013 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende "*weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag*".

In zijn verzoekschrift van 21 november 2013 vraagt verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de uitvoering van voormelde beslissing van 18 november 2013 van de commissaris-generaal.

Bij arrest nr. 114 308 van 22 november 2013 wordt door de Raad de schorsing van voormelde beslissing bevolen. Deze beslissing werd vervolgens ingetrokken op 27 november 2013.

Op 2 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). Verzoeker werd gehoord op 5 december 2013.

Op 12 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

Bij arrest nr. 116 814 van 13 januari 2014 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 november 2013 dient verzoekende partij een verzoekschrift in tot schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2013 (bijlage 13 quinques).

Op 17 januari 2014 dient verzoekende partij een verzoekschrift in tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, namelijk de behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290;

EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, § § 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke

verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 EVRM.

3.3.2.2. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *addē* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.3.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van

regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.3.2.2.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

3.3.2.2.5. Verzoekende partij betoogt in haar tweede middel dienaangaande: “

TWEEDE MIDDEL

Schending van artikel 1 en artikel 33 van de Conventie van Genève
Schending van artikel 7 en artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980
Schending art. 3 EVRM

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister

of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetwijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM¹. Deze wetsbepalingen vormen bij uitstek "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" zoals bepaalt in artikel 7, eerste lid Vreemdelingenwet.

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 3 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is gelet op de het feit dat verzoekers' asielprocedure thans hangende is.

Verzoeker is een kandidaat vluchteling en hij dreigt terecht te komen in een illegale procedure waarbij zijn asielaanvraag niet ten gronde wordt onderzocht. Gezien de terugkeer van verzoeker naar zijn land begin 2013 en de nieuwe daden van vervolging die hij onderging mag hij niet worden uitgewezen voordat zijn asielaanvraag ten gronde is onderzocht.

De door verzoeker naar voor gebrachte elementen en stukken vormen een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Het terugsturen van verzoeker naar Nepal zou een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM en artikel 33 van het Verdrag van Genève.

De hoger geschetste onwettelijke procedure waarin verzoeker door de bestreden beslissing is terecht gekomen, houdt een risico in van schending van artikel 3 van het EVRM doordat de toegang tot de noodzakelijke bescherming, minstens een onderzoek ten gronde naar de asielaanvraag, verhinderd zal worden en dat omwille van formele redenen. De asielaanvraag zal immers behandeld worden als een meervoudige asielaanvraag en niet als een gewone asielaanvraag.

Uw Raad oordeelde terecht in het arrest 114.308 van 22 november 2013 dat de beslissing tot niet inoverwegingname van het CGVS in uiterst dringende noodzakelijkheid diende geschorst te worden omdat "in casu blijkt het op het eerste zicht eerder dat er sprake is van een volledig nieuwe asielaanvraag".

De bestreden beslissing houdt bij eventuele uitvoering dus een schending in van het verbod van teruggrijving van een kandidaat politiek vluchteling. Internationale rechtspraak heeft meermaals geoordeeld dat formele wettelijke voorwaarden bescherming tegen een aangetoond risico op schending van artikel 3 EVRM niet in de weg kunnen staan.

Er kan naar de volgende rechtspraak worden verwezen.

50. Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13

¹ Kamer 2011-12, 1825/1, 17

requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)

CEDH Jabari c Turquie Requête no 40035/98 - 11 juillet 2000

Of meer recentelijk :

387. Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt *Çonka* précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt *Gebremedhin* précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.

388. Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. (...)

(AFFAIRE M.S.S. c. Belgique et Grèce (Requête no 30696/09) - 21 janvier 2011)

De bestreden beslissing schendt artikel 3 van het EVRM door aan verzoeker te verplichten het grondgebied te verlaten zonder de asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken conform artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980.

Gelet op het feit dat artikel 7 Vreemdelingenwet niet mag worden toegepast wanneer er meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag worden geschonden, schendt de bestreden beslissing bijgevolg tevens artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

”.

De Raad stelt *prima facie* vast dat verzoekers betoog gericht is op het feit dat verzoekers asielaanvraag nog steeds hangende is. Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn feitenrelaas werd verzoekers asielaanvraag inmiddels afgesloten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde verzoeker immers in arrest nr. 116814 van 13 januari 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers betoog mist *prima facie* derhalve feitelijke grondslag.

3.3.2.2.6. Verzoekende partij betoogt in haar derde middel dienaangaande:“

DERDE MIDDEL

Schending van artikel 7 en artikel 62 Vreemdelingenwet

Schending van artikel 3 EVRM

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat indien er een weigeringsbeslissing zou worden genomen inzake de asielaanvraag van verzoeker, dat tegenpartij hem naar Nepal zou kunnen repatriëren hoewel verzoeker niet erkend wordt als zijnde een onderdaan door de Nepalese autoriteiten.

Verzoeker werd in januari 2013 namelijk gerepatriëerd aan de hand van een Europese laissez-passer.

Indien de Nepalese autoriteiten verzoeker als een onderdaan zouden beschouwen had de Nepalese ambassade te Brussel een laissez-passer afgeleverd teneinde DVZ toe te laten verzoeker te repatriëren. In casu werd er door tegenpartij echter gebruik gemaakt van een Europese laissez-passer.

Het feit dat de laissez-passers afgeleverd werd door Europa is het beste bewijs dat er geen garanties werden gegeven door de lokale autoriteiten nu de Nepalese autoriteiten aan verzoeker geen laissez-passers hebben willen afleveren en dat ze hem bijgevolg niet als onderdaan erkennen.

De verklaringen van verzoeker stellende dat hij door de Nepalese autoriteiten (noch door de Nepalese ambassade gelet op de aflevering van een Europees Laissez-Passer) erkend wordt als zijnde een Nepalese onderdaan vinden steun in het administratief dossier.

In het geval dat de bestreden beslissing wordt uitgevoerd dreigt verzoeker een "réfugié sur orbite" te worden. Deze praktijk van tegenpartij is strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoeker zou in een situatie terecht komen die neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij in een land terecht komt waar hij niet kan en mag bestaan.

Verzoeker heeft immers geen nationale identiteitsdocumenten hoewel hij in januari 2013 – na zijn gedwongen repatriëring – gepoogd heeft om een identiteitsdocument te bekomen. Hij heeft zich hiervoor gemeld bij het bevoegde District Office voor Taping.

Het District Office gaat niet op die vraag in gelet op het feit dat verzoeker zelf niet kan aantonen Nepalees te zijn en het archief door de Maobadi vernield werd, wat het District Office niet toelaat verzoeker in de registers terug te vinden.

Gelet op de afwezigheid van enige wetsbepaling kan tegenpartij geen gebruik maken van een Europese laissez-passers.

De Vreemdelingenwet voorziet geen enkel wetsartikel dat de verwijdering van een vreemdeling aan de hand van een Europese laissez-passers toelaat.

Voor zover tegenpartij zich hiervoor zou steunen op de Aanbeveling van de Raad van 30 november 1994 betreffende een standaardmodel voor een bilaterale overnameovereenkomst tussen een Lid-Staat en een derde land (te raadplegen op [http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31996Y0919\(07\):NL:HTML](http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31996Y0919(07):NL:HTML)) stelt verzoeker vast dat de inhoud van het bilateraal hervestigingsakkoord tussen België en Nepal geheim is en de te verwijderen persoon bijgevolg geen controle kan uitoefenen op de manier waarop zij geïdentificeerd is en onder welke voorwaarden de aangezochte partij akkoord gaat om potentiële onderdanen over te nemen. Welke bewijselementen naar voor zijn gebracht bij de opstelling van de EU laissez-passers is verzoeker onbekend.

Deze aanbeveling van de Raad is geen wettelijke basis waarop tegenpartij zich zou kunnen steunen teneinde verzoeker gedwongen te repatriëren. Een dergelijke aanbeveling is juridisch niet-bindend en heeft geen directe werking in intern recht. De lidstaten dienen bepalingen in hun nationaal recht te voorzien teneinde de aanbeveling van de Raad bindend te maken, quod non in casu.

Gelet op het feit dat verzoeker door de Nepalese autoriteiten kennelijk niet als Nepalese onderdaan wordt beschouwd en tegenpartij niettemin een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM. Nu de bestreden beslissing geen enkel motief inzake artikel 3 EVRM bevat, schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat artikel 7 Vreemdelingenwet niet mag worden toegepast wanneer er meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag worden geschonden, schendt de bestreden beslissing bijgevolg tevens artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

Het CGVS heeft aanvaard om de asielaanvraag ten gronde te behandelen maar de onwettelijke beslissing van DVZ waarvan de schorsing en de vernietiging werd gevorderd, heeft wel uiterst nadelige gevolgen voor verzoeker gehad. Zijn asielaanvraag werd in de versnelde procedure behandeld en in gevangenschap. De schorsing van de beslissing en later de vernietiging moet de rechten van verzoeker herstellen. Hij heeft recht op een asielprocedure in de normale procedure.

Bovendien behoudt verzoeker zijn belang in huidige procedure omdat er een rechtbank dient te zijn die de wettelijkheid van de uitvoering van de bestreden beslissing moet kunnen controleren. Verzoeker verwijst in die zin vooral naar het laatste middel in verband met het gebruik van de Europese Laisser Passer. De RVV moet zich hier ten gronde kunnen over uitspreken en verzoeker mag dus ondertussen niet afgewezen worden.

”

De Raad stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 116 814 van 13 januari 2014 als volgt oordeelde:

“Vooreerst dient te worden bekeken in welke mate verzoeker de Nepalese nationaliteit heeft. Dit klemde des te meer nu verzoeker geen officiële documenten neerlegt en hij in 2013 werd gerepatriëerd met een Europese laissez-passer, wat door verwerende partij niet kan worden betwist en ook niet werd onderzocht waarom dit op die manier gebeurde.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er in Nepal nog menige mogelijkheden zijn om bewijsmateriaal aangaande zijn Nepalees staatsburgerschap te verkrijgen: *“Voorts zijn uw verklaringen na uw terugkeer naar Nepal in januari 2013 op geen enkele wijze aan identiteitsdocumenten te zijn geraakt geenszins overtuigend. Gelet op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw tijdens uw eerste asielaanvraag aangebrachte motieven, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de politie toentertijd uw documenten in brand stak (CGVS 3e AA, p. 9). In dit verband verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag daarenboven dat uw documenten in beslag werden genomen, niet dat ze in brand werden gestoken (CGVS 1e AA, p. 7). Zelfs al zou u effectief niet terug te vinden zijn in de verschillende registers van uw VDC en de DAO omdat deze werden vernietigd tijdens het gewapend conflict, zijn er in Nepal nog menige mogelijkheden om bewijsmateriaal aangaande uw Nepalees staatsburgerschap te verkrijgen. Zo kan een citizenship card verkregen worden bij de DAO door het voorleggen van de citizenship card van de vader. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw ouders en partner het Nepalees staatsburgerschap hebben (CGVS 3e AA, p. 13). Daarnaast bestaat in Nepal tevens de mogelijkheid om door middel van getuigen uw identiteit en nationaliteit te laten vaststellen. Uw verklaring dat men u bij de DAO via beide net omschreven mogelijkheden niet wilde helpen omdat er in het verleden eens een aantal Butanezen misbruik maakten van de procedure is niet overtuigend (CGVS 3e AA, p. 13). Immers, dat zou impliceren dat eenieder die in een gelijkaardige situatie als u terecht komt (verlies van identiteitsdocumenten en vernietigde registers) niet meer in het bezit kan worden gesteld van identiteitsdocumenten en aldus alle daaraan verbonden rechten wordt ontzegd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat wanneer bij de aanvraag van een citizenship card de gevraagde documenten niet kunnen worden voorgelegd (in uw geval omdat de registers zouden zijn verbrand door de Maobadi) de bevoegde ambtenaar (secretaris van de local registrar) de plicht heeft een onderzoek te voeren in de gemeenschap. Voorts zijn ook uw verklaringen dat u evenmin op basis van uw scholingsregistraties (u deed uw SLC-examen en deed hogere studies) het bewijs kon vergaren dat u weldegelijk Nepalees bent allerminst overtuigend. Dat het Ministerie van Onderwijs u zou gezegd hebben dat zij na een bepaald aantal jaren de archieven gewoonweg verbrandt, raakt kant noch wal (CGVS 3e AA, p. 9-10). Dit zou immers betekenen dat na die bepaalde tijdspanne geen enkele Nepalese staatsburger via de staat nog het bewijs zou kunnen verkrijgen van zijn/haar studies.”*

Dit motief is een essentieel motief dat betrekking heeft op de vraag of verzoeker al dan niet Nepalees is en in de mogelijkheid is of kan zijn om Nepalese documenten voor te leggen. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist, noch weerlegd. Het “Thematisch Ambtsbericht Documenten Nepal” (mei 2013), toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, landeninformatie, nr. 5, p. 7-8, 15, 19) ondersteunt het motief van de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de Nepalese nationaliteit niet heeft, niettegenstaande de Europese laissez-passer. De Raad is op basis van de bestreden beslissing en het Ambtsbericht van oordeel dat verzoeker tevens in de mogelijkheid is om zijn identiteit aan te tonen.”

De Raad stelt *prima facie* vast dat verzoeker bij onderhavig verzoekschrift geen elementen bijbrengt die ter zake een ander licht zouden kunnen werpen op de zaak. De Raad sluit zich derhalve aan bij voormelde motivering. Verzoeker toont niet aan dat hij de Nepalese nationaliteit niet heeft waardoor de Raad oordeelt dat *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

3.3.2.2.7. *In casu* wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.2.2.8. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar betoog met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft verzoekende partij een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen. Het feit dat verzoeker riskeert te worden teruggestuurd zonder het akkoord van de Nepalese autoriteiten doet *prima facie* geen afbreuk aan hetgeen bij de uiteenzetting omtrent het middel werd gesteld.

Verzoekende partij toont niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DIGNEF